

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1938

GOD. XXIII. BROJ 8

G. J.

»GOSPINA KRUNICA“, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

KOLOVOZ 1938 AUGUST

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
P	1	Petar u okovima	1	
U	2	Porcijunkula, Alfons L.	2	
S	3	Augustin Kažotić b. zagr.	3	Bl. Augustin Kažotić biskup. Isp. (1323.)
Č	4	Dominik pr. (Nedjeljko)	4	**Sv. Dominik. Isp. (1221.)**[1]
P	5	Snježna Gospa	5	
S	6	Preobr. Kristovo	6	
N	7	**9. po D.**, Kajetan. Donat	7	**I. Nedjelja mjeseca**[2]
P	8	Cirijak i dr. mučenici	8	Bl. Ivanica de Aza. Ud. (1205.)
U	9	Ivan Vianey, Roman	9	Bl. Ivan iz Salerna. Isp. (1225.)
S	10	Lovro mučenik	10	
Č	11	Suzana djevica	11	
P	12	Klara dj., Hilarija	12	
S	13	Svatopluk, Hipolit i Kas.	13	
N	14	**10 po D.**, Euseb., Anast.	14	**II. Nedjelja mjeseca**[3]
P	15	**Vel. Gospa (Uzd. B.D.M.)**	15	**Uznesenje bl. Djevice Marije**[4]
U	16	Joakimo tac B.D.M., Rok	16	
S	17	Hijacint, Julijana	17	Sv. **Hijacint. Isp. (1257.)**[5]
Č	18	Jelena Križarica	18	Bl. Ajmon. Isp. (1495.)
P	19	Ivan Eudes, Ljudevit b.	19	Bl. Emilija Bikijeri. Dj. (1314.)
S	20	Stjepan kr., Bernard	20	
N	21	**11. po Duh.**, Iv. Franc. ud.	21	**III. Nedjelja mjeseca**[6]
P	22	Timotej, Simforijan	22	
U	23	Filip Benicij	23	Bl. Jakov iz Melanije. Isp. (1301.)
S	24	Bartolomej apostol	24	
Č	25	Ljudevit kralj	25	
P	26	Zefirin, Pelagija	26	
S	27	Josip Kalasancij	27	
N	28	**12. po Duh.**, Augustin b.	28	**Zadnja nedjelja mjeseca**[7]
P	29	Glavosijek Ivana Krst.	29	
U	30	Ruža Limska	30	**Sv. Ruža iz Lime. Dj. (1617.)**[5]
S	31	Rajmund (Rajko)	31	

[1]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[2]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[4]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda Bratovštine presv. Krunice te za sve vjernike ako pohode dominikansku crkvu.

[5]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[6]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[7]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXIII. ZAGREB, KOLOVOZ 1938. BROJ 8.

KRALJICA SVEMIRA

U psalmu 44. kralj David, poslije nego je proročki nadahnut uznosio kraljevsko veličanstvo, ljepotu i slavu obećanoga i očekivanoga Mesije-Krista, ovako u istom psalmu nastavlja: »Stoji Kraljica ob desnu Tvoju u odjeći pozlaćenoj, ogrnuta

Nebeska slava bl. Djevice

raznolikim ukrasom«. Da se te zadnje riječi odnose na našu dragu Majku i Kraljicu, bl. Djevicu Mariju, u tome se od reda slažu Sveti Oci i tumačitelji Svetoga Pisma. A ispunjenje tih proročkih Davidovih riječi izvršilo se je na dan blažene smrti i slavnog uznesenja Marijina na nebo, česa sveta Crkva spomen slavi 15. kolovoza.

Ovo je uistinu najveći Marijin dan. Danas je ona dobila nagradu za sve svoje kreposti, za sve žrtve i za sve patnje. Danas je evo mo-

trimo uzvišenu koliko samo može da bude uzvišen jedan stvor. Odmah je uz Boga! Kraljica anđela i ljudi, gospodarica neba i zemlje, suvladarica na neki način Božja!

Tako je visoko sam njezin Sin htio uzvisiti svoju Majku! Htio je naime Isus, da kao što Marija bila njemu slična u životu, bude također njemu što sličnija u smrti i u vječnosti.

Mogao je Isus doista svoju majku sačuvati od smrti. Mogao ju je naprosto iz svog zemaljskog života kušnje i patnje prenijeti u zemlju beskonačnog uživanja i vječne slave. Ali, budući je on sam podnio iz ljubavi prema nama dragovoljno smrt na križu, htio je da i njegova Majka do vječnoga cilja dođe putem smrti. No taj njezin put nije bio jednak našemu. Sveti naime Naučitelji uče da je Marija umrla od ljubavi. Ljubav prema Sinu i želja, da se s njim opet sastane, bile su uzrokom rastavljanja njezine duše od tijela. Međutim taj rastanak kratko je trajao. Malo poslije smrti njezina duša se je opet sastala s tijelom, i ona je u slavlju bila od anđela uznesena na nebo. Riječi što ih je Psalmist pjevao o našem Spasitelju: »Ne ćeš dati da svetac tvoj vidi raspadanje« (Ps. 5, 10) imale su da se jednako ispune i na bl. Djevici. Nije naime dolikovalo da ona, koja je i dušom i tijelom bila čišća od anđela, ona, od koje je svoje tijelo uzeo Sin Božji, ona, koja je bila živi i dostojni tabernakul Boga-Čovjeka, istrune u grobu.

I danas eto nju, Božju Majku motrimo visoko uzdignutu u nebeskoj slavi, u blještećem sjaju, u kraljevskom veličanstvu ... K Njoj danas u zanosu lete naše radosne misli ... Ali k Njoj su danas također upravljene naše smjerne prošnje ... Da nas pomaže, da nas brani, da bude naša Majka, naša Zaštitnica, naša Kraljica ...

Ali i mi njoj danas kao nigda iskreno i žarko obećajemo da ćemo biti njezina odana djeca, njezini vjerni podanici, njezini ponizni robovi.

I kad kao takvi prema njoj trajno ostanemo, onda smo sigurni. da će ona nam nama uvijek bdjeti. Zna ona, kolike nas sve nevolje u životu salijeću i koliki se križevi na naša leđa spuštaju. No ona će nam upravo biti na pomoći da pod tim teretom ne klonemo, ne očajamo, ne izgubimo s vida naš zadnji cilj. Nego da dapače i nama, kao što njoj i njezinom Sinu, budu sve to dragocjena sredstva, kojima ćemo i mi doći do vječnih obećanja. Do mira svoga i do sreće svoje vječne ... A sve to u Isusu i u Mariji ... L.

GOSPINA TVRĐAVA U MOM SELU

Navorana, pocrnjela od starosti, Gospina tvrđava
Smijući se glasno, kad djeca skaču po njoj i broje joj zubove;
Smijući se glasno, kad djeca skaču po njoj i broje joj zubove;
Naričući gorko, kad dozna za smrt dragih sumještana.

Jer kad su se negda naši preci borili s Turcima
I bježali u gore nemajući zaklona u selu,
Podigoše nad crkvicom tvrđavu, da se brane i da se mole,
A nakostrušena tvrđava okupila bi varoš cijelu.

Ali ima jedna slika na drvu iznad glavnog oltara,
Po njoj se crkva zove, a puk je naziva Gospa od Karitadi,
A stajala je jednom nad uzglavljem bolesne starice ,koja ju je
Bježeći pred turcima nosila sa sobom obrane radi.

Ta draga Gospa od Milosti uvijek nam isprosi kišu,
Kad osušena polja u vrućici buncaju i drijemaju;
Ta draga Gospa od Milosti uvijek nam rastvori krilo,
Kad umorne duše besplodne su, jer milosti nemaju.

Od onda su uvijek naše misli zatvorene u staroj tvrđavi,
Kad nam opasnost prijeti,
U njoj je odgojeno cijelo moje selo, jer u njoj nam je Majka
I Križ Sveti.

A draga, stara tvrđava oprezno straži nad mojim selom
I svaki dan postaje sve crnja radi velikih briga i muka,
Možda osjeća, da je novom naraštaju postala odveć stara
I da je ne susreću više djetinski pogledi njezinog puka.

Vrboska, 1937. RAJMUND KUPAREO, O. P.

Poradite svi da se glasnik Marijine slave što više proširi!

Nađite po mogućnosti svatko jednog novog pretplatnika i njegovu adresu pošaljite odmah našoj upravi!

XXXIV. MEĐUNARODNI EUHARISTIJSKI KONGRES U BUDAPEŠTI

OD 25. DO 29. SVIBNJA 1938.

(Svršetak)

Spasovo navečer, 26. svibnja. Poslije podnevne kiše donijela nam je ova blagoslovljena večer ne samo lijepo vrijeme, već i nešto još neviđena, nešta rajskoga. U 8 s. uputila se je iz bazilike sv. Stjepana k Dunavu teoforička procesija. Od bazilike sve do rijeke pravile su špalir časne sestre raznih Redova sa svijećama u ruci. Obala Dunava bijaše prepuna naroda: iznad jednog miliona. Sve je bilo u moru žarulja: i obale i zgrade i brodovi i mostovi, ti pravi ognjeni slavoluci pod kojima je imao da prođe Kralj neba i zemlje. U svetoj pobožnosti prispjela je procesija na Dunav. Zvona zvone. Zvučnici prenose sviranje orgulja iz Muzičke Akademije. Na trgu Eetveš ulazi ophod sa Svetotajstvom na lađe. Neopisivo i veličanstveno! Naprijed vodi jedna neosvijetljena lađa, s velikim križem od žarulja. Prate je dvije manje rasvijetljene lađe poput akolita u pravoj procesiji. Slijedi prva lađa (parobrod) sa stranim redovnicama: nadpalublje joj osvijetljuju dva reda žarulja. Druga lađa vozi svećenike u roketama: ta ima tri reda žarulja. Treća bijela lađa jest »Sv. Stjepan«: na njoj je Presv. Oltarski Sakramenat u prekrasnoj monstranci koja je izrađena dragocjenim prinosima čitavog mađarskog naroda za ovaj historijski euharistijski kongres. Pred Svetotajstvom kleči Papin Legat. Tu su i kardinali, nadbiskupi, biskupi. Ova je lađa sva u prekrasnom cvijeću, obrubljena s četiri reda žarulja. U drugim opet manje osvijetljenim lađama slijede strani i mađarski dostojanstvenici i izaslanici raznih naroda te zastupništvo vojske, parlamenta obojeg Doma pa delegati raznih mađarskih javnih radnika. Dok prolazi procesija biva pjevanje, molitva, euharistijska razmatranja na raznim jezicima, najviše slavenskim, a ponajčešće i hrvatski. Duž obala su skauti s gorećim bakljama: čini ti se da će njihovo sagibanje i uzdizanje i tebe izdići skupa s rajskim prizorom u nebeske visine. Tako te impresionira. Ljepota da se je nemožeš do milja nagledati. Lađe su otišle uz Dunav i, zaobišavši otok sv. Margarite, vratile se niz rijeku. Pred silaskom na kopno sijevnule su k nebu sjajne rakete, a i hici iz pušaka dadoše znak za poklon: tada je svim vjernicima na koljenima duž obale Dunava Njeg. Emin. Kardinal Pacelli udijelio sveti blagoslov. Činilo mi se da sam u jednoj neiskazano lijepoj crkvi; tà veliki križ nad Starim Gradom i drugi križevi i euh. znakovi po Budi i Pešti, po velikim urešenim palačama i obalama kao i ogromni kaleži od žarulja što su krasili stupove mostova, a k tome i pjevanje naroda uz skladno sviranje orgulja što su ga prenosili zvučnici iz Muz. Akademije, te uz reflektore sa visova brda i one osvijetljene lađe: sve je to stvorilo takvo euharistijsko oduševljenje i zanos, da je narod, vraćajući se poslije ove trosatne pobožnosti ophodom u baziliku, svojim željama dozivao i duhovno puna srca primao svog Boga, i s njime baš o danu njegova slavnog uzlaska na nebo, uzlazio uz poklike, prateći do Očeva prijestolja besmrtnog Kralja vijekova. Sirene su najavile svršetak svečanosti, a sa Staroga je Grada planuo oganj u sjajnim stupovima, bakljama i krasnim vatrometima svih mogućih boja, što je potrajalo čitavo pola sata.

Petak 2. svibnja. Izjutra sv. Mise nadbiskupâ, biskupa, prelata i svećenika u svim crkvama i kapelama prijestolnice, a tako isto i sv. Mise za razne narode u određenim crkvama.

U 8 sati bila je na Trgu Junaka ganutljiva svečanost: sv. Misa sa sv. Pričesti vojske, vojnih invalida i bivših ratnika, koji su prije toga obavili duhovne vježbe. Tako se srca diralo gledati one sijede veterane zajedno s mladim vojnicima, a ove sa mnoštvom svojih oficira i s tridesetak generala (svih na broju do 50 hiljada), kako primaju svog Otkupitelja. Svetu je Misu služio kardinal Petar Gerlier, Lionski nadbiskup, a propovijed održao Msgr. Stjepan Hász, mađarski vojni biskup. Pod svetom je Misom pjevao narod uz pratnju sjedinjenih vojnih orchestara.

Euharistijska procesija iz bazilike prema Dunavu

U 9.30 s. bila je u bazilici sv. Stjepana svečana pontifikalna Misa istočnog obreda za jedinstvo kršćana. Otslužio ju je atenski biskup Georgios Calavassy.

U 11 s. razna zborovanja: misijska, stručna za razne dijelove kat. akcije, esperantska, kao i zborovanje pojedinih naroda o određenim zborištima.

U 4 s. popodne bilo je drugo međunarodno zborovanje u velikoj kongresnoj dvorani, koje je bilo otvoreno sviranjem fanfara i papinskom himnom. Kao glavni govornik nastupio je mađarski ministar predsjednik Bela Imrédi u svom krasnom mađarskom govoru »Euharistija veza obiteljske ljubavi« (nadamo se da će nam biti prilika da ga kasnije saopćimo našim čitateljima).

Među drugim kratkim pozdravnim govorima izrekli su i Hrvati svoj pozdrav svjetskom euharistijskom kongresu preko učenjaka svjetskog glasa odličnog profe-

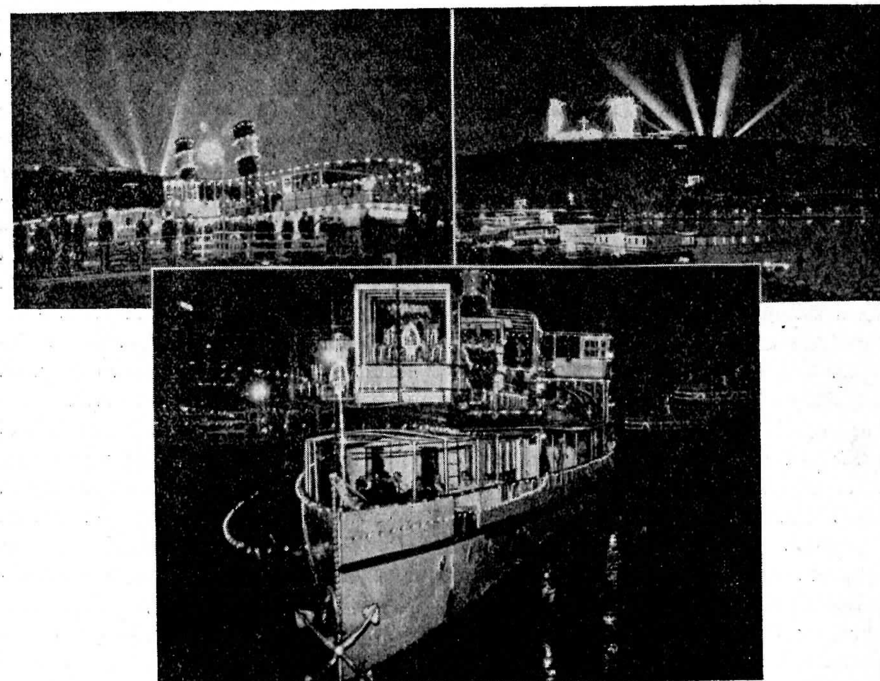
sora sudske i pastoralne medicine na zagrebačkom sveučilištu dr. Eduarda Miloslavića. Pozdrav glasi: Vaša Eminencijo, Legate Sv. Oca! Uzorita Gospodo Kardinali! Preuzvišena Gospodo Nadbiskupi i Biskupi! Katolička braćo i sestre svega svijeta! U ovom svečanom času, kada katolički narodi čitavoga svijeta, okupljeni oko Zamjenika Kristova na zemlji, živom vjerom i žarkom ljubavlju kleče pred Presvetom Euharistijom, da se poklone svome Otajstvenome Bogu među nama, pojavljuje se na ovome međunarodnome skupu i Hrvatski narod. Hrvatski narod, koji je nazvan od Pape Lava X. »antemurale christianitatis — predziđe kršćanstva«, pozdravlja ovaj velebni Svjetski Euharistijski Kongres iz bijeloga Zagreba, iz svih gradova i sela svoje hrvatske domovine, iz dalekih kontinenata i krajeva svijeta, gdjegod Hrvati žive. Nama Hrvatima Euharistija je veza ljubavi, koja jedino može spasiti i preporoditi ovaj svijet. Preko Presvete Euharistije mi smo ujedinjeni sa svim narodima svijeta u zadovoljštini i prosvjedu protiv svakoga bezboštva — i u ljubavi, koja u euharistiji ima svoj najjači izražaj, gradimo i mi nove temelje sloge, mira i sreće među narodima na svijetu. Kao što je stajao, tako stoji i danas Hrvatski narod čvrsto uz stijenu sv. Petra i pred licem čitavoga svijeta svetim zanosom i sinovskom odanošću pozdravlja Svetog Oca Papu Pija XI. u osobi Njegova Legata, Uzoritog Kardinala Pacellija. Živio Krist Kralj u Presvetoj Euharistiji! Živio Sv. Otac Papa Pio XI.! — Buran pljesak mnogobrojnih Hrvata i Hrvatica, a i bezbroj drugoga mnoštva pobrao je ovaj uvjerljivo i otmjeno izrečeni govor, te smo baš bili ponosni što je hrvatska riječ bila tako lijepo izrečena i primljena.

Naveče u 9 s. započele su pobožnosti za žene u raznim crkvama, već prema narodnostima.

Kasno u noći, oko 11 s., bio je za muškarce svih narodnosti skupni sat klanjanja na Trgu Junaka. Muškaraca je bilo oko 200 hiljada. Dvanaest posebnih vlakova dovelo je malo prije deset hiljada muževa iz pokrajine. Bili su to radnici, seljaci, namještenici, rudari, željezničari, koji su žrtvovali svoj noćni počinak, da mogu sa svojom katoličkom braćom priznati svoju vjeru i okrijepiti se na izvorima Božjim. Oko 11 s. hiljadu radnika s bakljama u ruci, a u plavim radnim odijelima, dopratilo je Krista radnika u svetoj Hostiji. Svrstali su se u obliku ogromna križa od bakalja preko cijeloga trga. Započelo je razmatranje. Narod je ispovjedio svoju vjeru. Svećenici su, okrenuti k Sv. Hostiji, osuđivali psovke, propuste nedjeljnih sv. Misa, grijehe protiv roditelja, grijehe protiv djece, mržnju i sve grijehe protiv ljubavi, sve grijehe bluda, sve nevjere i sve zloupotrebe ženidbenog sakramenta, sve svoje zloće i sve svoje nepravde... A golemo je mnoštvo odgovorilo: »Oprosti, Euharistijski Isuse, oprosti!« Slijedila je ispovijest vjere, pa je opet glas svećenika iznosio Euharistijskome Bogu dobre odluke da će braniti svoju vjeru, svećenike, nevinost, prava Božja i Crkve, nerazrešivost braka, da će se čuvati zle štampe, a potpomagati katoličku, da će vršiti svoju uskršnju dužnost... I narod je grmio: »Obećajemo«.

Hiljade su pale na koljena. Svatko je užgao svoju svijeću. Započela je polnoćka. Služi je Primas Španjolske, svjedok obilno prolivene krvi španjolskih svećenikâ; čudom je i on izostao da je nije prolio.[1] A par stotina svećenika kao blagi suci sude i odrešuju u ovoj svetoj noći, u kojoj je milost osobito jaka: o kolikim li ona obraćenicima zna da priča. Početkom svete Mise donesena je opet nebeska mana za bijedne zemaljske putnike, u kovčezima nalik na onaj zavjetni kovčeg.

[1] Tâ od 30 hiljada njegovih svećenika, 10 hiljada ih je ubijeno!

Osvijetljene lađe za noćne euharistijske procesije

Pred tim je kovčezima dolazilo u procesiji preko 300 svećenika (kojima sam i ja smio pripadati) a svakog su svećenika pratila po dva akademičara. Mnoštvo je jednostavno klečalo i primalo presveto Isusovo Tijelo. I mnoge su hiljade ponovile Kristu svoju vječnu vjernost. Svetu je pričest primilo blizu 200 hiljada muškaraca. Pobožnost i muška molitva, koja se je vidjela u ovoj svetoj noći, nije još nigdje bila viđena na euharistijskim kongresima. Radost i suze što su se viđale na tim obrazima, smiriše mnoge duše. Evo kako Krist tješi i jača i danas, kako je tješio prije dvije hiljade godina!

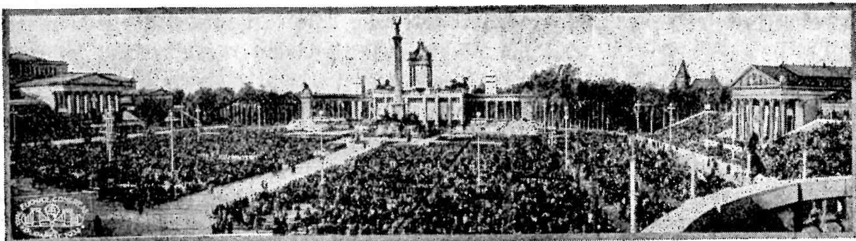
Subota 28. svibnja. Izjutra sv. Mise po raznim crkvama te misijske svečanosti, sv. Misa po istočnom obredu, u svezi s misijskim predavanjima i govorima o crkvenom jedinstvu. I opet su i mađarske i strane sekcije imale svoja zasjedanja. — Popodne je bilo treće međunarodno zborovanje, gdje je i tužna Rusija ispovjedila svoju ljubav euharistijskom Bogu. Uveče su bili davani razni svečani koncerti i vjerske predstave u kazalištima. Tako sam imao sreću prisustvovati u opernom kazalištu svečanom prikazivanju (u izboru) »Krista« od F. Liszta, što je bilo udešeno za igru na vanredno uspjeli način od mađarskog scenografa G. Oláha. Slikoviti i veličajni prizori iz Isusova života, kako su to ovdje bili prikazani, ne dadu se nigda zaboraviti. Tekst, pjevan više puta od koje dvije stotine igrača, bio je uvijek latinski, poradi međunarodnog publikuma. Krist u slavi nešto neopisiva. Za ovim je slijedilo svečano primanje u Parlamentu u čast Kardinala i stranih dostojanstvenika.

Nedjelja 29. svibnja. Jutros je imala seljačka i radnička mladež svoje zborovanje već u 6 sati, dok su po raznim crkvama čitali svete Mise svećenici, prelati, biskupi, nadbiskupi i kardinali.

U 9 s. imao je na Trgu Junaka svečanu sv. Misu izaslanik sv. Oca Pape Njegova Eminencija Kardinal Eugenije Pacelli. Baš u 9 s. primicala se povorka svećenika i crkvenih odličnika vodeći Njeg. Eminenciju. Uz zvukove fanfara i pjev »Krist pobjeđuje...« te »Evo Svećenika velikog...« uzišao je Uzoriti Kardinal na kongresni oltar, kojega vrh dosiže 60 metara. Započela je Tjelovska sv. Misa, a pjevao je zbor od 1200 pjevača domaćih crkvenih zborova, 500 bogoslova i veliki omladinski zbor. Kod Prikazanja izručila su djeca Kardinalu Legatu album dobrih djela što ih je sakupila omladina svega svijeta. Pod svetom je Misom primilo sv. Pričest par stotina hiljada, tako da se broj pričesnika tog dana popeo preko miliona. Krasno pjevanje tih uskladenih zborova dočaravalo je nešto upravo nebesko. Iza svete Mise pjevala se kongresna himna u svim raznim jezicima. Tada je speaker najavio da je Sveti Otac kod mikrofona. Bilo je deset i po sati. Divna je bila tišina kod sv. Mise, a i sada kad je Sveti Otac iz Castel Gandolfa govorio svojoj djeci iz svih strana svijeta. Na koljenima su primljene Njegove uzvišene riječi, riječi Kristova Zamjenika, slatkog Krista na zemlji. Drhtavim staračkim glasom spominjao je svoje uspomene iz Budimpešte, i velikane katoličke Mađarske. Toplim očinskim riječima stavio im ih je za uzor, zaželio euharistijske plodove za vas patnički svijet i posebno za mađarski narod, te iz topla srca podijelio svima prisutnima i njihovim dragima svoj očinski blagoslov. Zatim je govor Sv. Oca bio preveden s latinskoga na mađarski, a najposlije je Papin Legat podijelio blagoslov s potpunim oprostom. Velikom oduševljenju ljudi pridružili su se zvona i zvukovi fanfara. Mnoštvo je pjevalo papinsku himnu i klicalo Sv. Ocu.

U 4 s. popodne zaputila se velika teoforička procesija iz bazilike sv. Stjepana prema Trgu Junaka. Velika masa naroda slegla se da vidi tu divnu povorku u čast euharistijskome Kralju. Pripeklo sunce. Povorka je krenula Andraši ulicom. Na čelu policijska konjica na bijelim konjima. Slijede odredi vojske s glazbom, pa skauti, vjerske organizacije, poštari, željezničari, žandari, vatrogasci, časne sestre, redovnici, svećenstvo. Pod krasnom nebnicom nosio je Kardinal Legat Svetotajstvo, a s obje strane nebnice stupali su malteški vitezovi u slikovitim odorama. Za njima su Kardinali, njih četrnajest sa svojim pratnjama, pa oko 300 biskupa, međunarodni stalni odbor za euh. kongrese, nadvojvoda Josip, gđa Horthy. vlada, predstavnici Gornjeg i Donjeg Doma (senata i parlamenta), te velikaši i velikašice u svojim historičkim odorama i pod svojim obiteljskim zastavama, zatim dolaze hodočasnici i hodočasnice raznih narodnosti u svojim skupinama i vlastitim znakovima. Narod moli i zanosno pjeva kongresnu himnu. Baš kad je prvio dio procesije, oko 6 s., stizao do kongresnog oltara, započelo se toplo vrijeme da hladi. Kišica kojoj se nitko nije nadao, a najmanje kakvom nevremenu, počela se sve tamnije i gušće da nadvija. Povorka ubrza korak, ali je narod ustrajao u redu bilo s kišobranima bilo bez njih. Kiša se pretvorila u pljusak. Zbog toga su otpali govori Kardinala Šeredija i Pacellija te posveta Mađarske Presv. Srcu Isusovu. Zbor je odmah otpjevao »Tantum ergo« a Papin je Legat dao blagoslov sa Svetotajstvom.[1]) Pri kraju procesije najavljeno je preko zvučnika da je u Budimpešti odbor za međunarodne kongrese Krista Kralja odlučio da se naredni kongres ima održati buduće godine u Ljubljani, a trideset i peti međunarodni euharistijski kongres 1940. g. u Nici (Francuska). Nije ni ova nezgoda bila za zlo. I ovdje je providnost učinila da je narod razilazeći se na sve strane hodao pjevajući euharistijske himne, i kongresno oduševljenje pjačano ponio kući. I tako je Božji blagoslov obilno blagoslovio i otpratio pobožne hodočasnike.

Fra Serafin M. O. P.

Veličanstveni kongresni oltar, mjesto najglavnijih svečanosti

---

1) Kardinal Šeredi zahvalio je u ime svoje domovine svim stranim hodočasnicima što su pohrlili iz svih krajeva svijeta. Zahvalio je mađarskim biskupima i svećenicima za živu propagandu kongresa. Zahvalio je državnim vlastima, osobito vladi, vojsci i poštanskom osoblju, koji su zaslužni za dobar uspjeh kongresa. Zahvalio je Svemogućemu, što je kongres protekao bez ikakovih neugodnosti i u najljepšem redu. Zaželio je da svi sačuvaju i unaprijed duhovne plodove kongresa, da budu i ostanu ujedinjeni istom vjerom i istom nadom i istom ljubavlju, da nam Euharistija bude zbilja »vinculum caritatis« veza ljubavi, kako je to bilo izabrano, a i svagdje bilo, geslo ovog veličanstvenog kongresa.

»A na osobiti način neka oci i matere i u ovoj stvari budu primjerom svojem podmlatku; pogotovo kad se, pod konac dana, pokraj domaćeg naprave okrug, pred presvetom slikom nebeske Majke, i neka, sa jednim ognjišta, svi prikupljaju nakon radova, nakon posala, tada neka djeca glasom, jednom vjerom, jedni mosjećajem mole svetu Krunicu, a roditelji neka ih predvode. Ovo je naime prekrasan i spasonosan običaj po kojem će bez svake sumnje obiteljska zajednica uživati vedar mir i postići višnje darove. Poradi toga Mi, kadgod nam se dogodi da primimo posjet novo vjenčanih, i da ih oslovimo, darivamo im Marijinu Krunicu i nju im niada sve preporučujemo; zatim ih ponovno i ponovno opominjemo — pokazujući i na Naš vlastiti primjer — da niti jedan jedini dan ne odustanu od ove molitve, makar kolike i makar kakove ih brige mučile.«

(Iz enciklike Pije XI o presv. Krunici)

VELIKA GOSPA

»I tako se utvrdih na Sionu, i nastanih se u svetome gradu, i u Jerusalemu oblast je moja«.

Iz malog oficija BDM.

Radosti pune nek su nam duše,
Marije slave vrijeme je sad.
Ona nas s neba majčinski gleda,
Ona naš ponos, ona naš nad.

Kraljicom neba, Kraljicom zemlje,
Trojstvo Presveto dalo njoj čast,
Nju tko zazivlje, iskreno moli,
Nikad u borbi ne može past.

Njoj se po svijetu širokom tome,
Hramovi dižu, velik im broj,
Svud tu se čuje, svud tu ozvanja,
Djevici Majci veseli poj.

Krunicu moleć zovimo Majku,
Krunice moćan jeste nam glas,
Krunice molbu, Majka kad čuje,
Spremno će uvijek pomoći nas.

Velika Gospa s neba nas gleda.
Pomno svud prati zemni nam hod,
Pomoću njenom luci će spasa,
Stignut nam žića slabašni brod.

ANTE BELANIĆ

ZA TRNJEM

(Istinita pripovijest jednog zvanja)

(Svršetak)

IX.

Iza strogih duhovnih vježbi s. Fides je pristupila k oltaru da na ruke svećenikove položi Bogu proste zavjete na dragovoljnu čistoću, poslušnost i siromaštvo, da te proste zavjete iza tri godine potvrdi vječnima koji su je za cijeli život imali združiti s njezinim Isusom i zatvoriti među samostanske zidine radi kojih je toliko pretrpjela. Život je provodila u postu i molitvi, a ni jedne molitve nije propustila a da nije Isusu preporučila i onoga koji ju je sigurno istinski ljubio i koji je za njom dugo tužio.

*

Godine su prolazile i s. Fides bijaše već premještena u par gradova. Dvanaest godina iza kako je položila vječne zavjete dopadne ju da ide u grad koji je prvi vidjela od svih gradova i to onda kad je otišla kao mlada seljakinja u kandidaturu. To je bio najbliži grad njezinu selu.

Cijelo vrijeme svog samostanskog života vrlo je malo znala o svome selu jer je kući pisala samo o velikim blagdanima a roditelji su joj se tako isto rijetko javljali, pa kad bi joj i pisali bilo je to sve kratko i sažeto, najviše o njihovom stanju. Tako nije ni znala dok nije došla u

taj grad da se u njezinu selu za pol godine sprema mladomisničko slavlje.

Jednog je dana naime pokucao na porti samostana neki mladi bogoslov i tražio s. Fides. Predstavio joj se je Ivan N., sin Nikole iz S. Ona se je usupnula. »Oprostite«, jedva je uspjela promrsiti, »nisam Vas poznavala. A otkada ste u sjemeništu?«

»Ovo je dvanaesta godina«, reče bogoslov, »i za pol godine mislim pred oltar,.

»Kolika sreća za naše selo« reče s. Fides. Zatim ga je pitala ima li još braće, a on joj je rekao da je on prvorođenac i da još ima troje braće, dvije sestre i jednog brata. Razgovarali su se o tome kako će biti lijepo kad njihovo selo iza punih trideset godina bude opet imalo mladomisnika a na koncu razgovora mu je s. Fides obećala kao predstojnica samostana da će mu svojim rukama izvesti prvo misno ruho.

*

Pol godine je brzo prošlo. Cijeli S. bio je uskomešan. Brojali su se dani do mlade mise pa se i odbrojili. U oči svečanog dana bila je neviđena rasvjeta i slavlje a ulice su bile iskićene zelenilom. Na sam dan od rane zore slavila su zvona da navijeste cijelom narodu veliki dan koji mu je učinio Gospodin.

Stotine srdaca su drhtale kada je mlad isvećenik Ivan prvi put zapjevao »Slava va višnjih Bogu...« stotine očiju su prosuzile kad su vidjele kako mladi svećenik dijeli Tijelo Kristovo svojoj majci, svome ocu pa zatim sestri Fides koja je valjda od svih drugih bila najsretnija kad je vidjela koliko je dobro učinila svojim djevičanstvom. Njezina duša bila je uznesena kad je osjetila da nad njom neprestano lebdi desnica Božja i kod te sv. Pričesti opet je Isusu obećala vjernost do smrti.

Kod objeda se je desio ganutljiv prizor. Nikola V., koji je jednom toliko nastojao da izvuče iz samostana ondašnju Ljubicu, a sada sestru Fides, nije mogao izdržati od ganuća pa je pred mnoštvom uzvanika ustao, otišao do s. Fides i poviknuo:

»Ljudi, ja sam nečasnim putem želio naškoditi ovoj sretnoj osobi!« Zatim se bacio pred njom na koljena i zagrcao: »Ljubice, oprosti!« A ona, zbunjena, ustala je, podigla oči k nebu i ganuto rekla:

»Bog znade da sam ti sve već oprostila!...«

Jerko Skračić

»Kad je dakle klonula i ohladnjela ljubav mnogih, zašto se ne bi ovi svi raspalili na nove osjećaje ljubavi, ako bi se, sa tugom u srcu, razmatrala muka i smrt našega otkupljenja zajedno sa tjeskobama njegove žalosne Majke, prema običaju uvedenom kod Krunice. Iz ove pak božanske ljubavi zaista nije moguće da ne bi nastala još toplija ljubav prema bližnjima, ako bi se pomno promatralo koliko je napora i bolova pretrpio Krist Gospodin da bi se svi na novo uvrstili u izgubljenu baštinu djece Božje.«

(Iz enciklike Pija XI o presv. Krunici)

U KRAJU TIŠINE

U suton,
Kad sunce u mlazu krvi gine
I dan mrtav kad klone
U naručaj vasione,
Klečim,
Noćnim pokrit velom,
Pod drevnim propelom
Izvan grada — u kraju tišine.
— — — — — —
Izmorena misao tužna i bez nade
Po samoći luta.
Kuda, kamo? . . . Sama ne znade
— — — — — —
Kriste!
Luč istine u nama užeži,
Osvijetli nam staze!
Jer djeca smo luda — bez uma
Što volimo mračne staze divljih šuma,
Ponore gladne i jaze.
Jer hladni smo i sitni — kao crv
Što działa bježeć od sunca.
Gle, ponovno u nama vri nemirna krv:
I burni vali odletjelih snova
Opet našu maštu muče
Kao jato gladnih galebova.
— — — — — —
Kriste!
S bistrih visina Tvog vječnog Križa
Vodi srca naša raskajana
K svetom cilju Tvoga divnog plana;
Jer vjerujemo da sve zemno mre,
A da život trajni
Pod Križem Tvojim samo izvire!

FRA F. TARŠIĆ:

ONI, KOJI JOŠ NIJESU POSLALI PRETPLATU ZA OVU GODINU, NEKA TO VEĆ JEDNOM UČINE! ZATEZANJE S PRETPLATOM JEST UNIŠTAVANJE DOBRE ŠTAMPE! POMOGNITE DOBRU ŠTAMPU I DAROM! SJETITE SE DA JE ŠTAMPA MODERNA VELEVLAST!

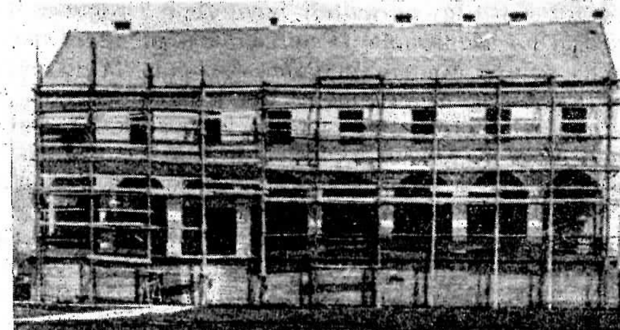
BLAGOSLOV NOVOG SAMOSTANA SESTARA DOMINIKANKI U ZAGREBU

U hrvatskim zemljama nalazimo dominikance već godine 1228. Dakle četiri godine iza smrti utemeljitelja sv. Dominika. U Splitu ih susrećemo već godine 1245.

Vjerojatno je u isto vrijeme bilo i duhovnih kćeri sv. Dominika. Svakako najstariji njihov samostan sigurno je u Splitu. Tu, do Porta Aurea nastaniše se dominikanke, a dodijeljena im bijaše prva hrvatska crkvica nad istim vratima. Taj samostan i crkvica je u glavnom još i danas. Kasnije dominikanke nalazimo u Šibeniku, u Dubrovniku i u Starom gradu. Ovaj samostan popališe Turci a pet svetih djevica poubijaše. I sada se vide ruševine tog samostana, a crkvica još je i danas u rukama svjetovnog svećenstva. Crkva bi posvećena sv. Vinku Fererskom. Njegova čudesa su i sada na oltaru, dok njegov kip digoše a postaviše kip sv. Lucije, i uvedoše čašćenje sv. Vinka Mučenika. Ova besmislenost zadnjih je vremena, a traje još i danas. Ovo mimogred je spomenuto za sadašnja i buduća pokoljenja.

Do godine 1905. još su opstojala dva samostana dominikanki i to u Splitu i Šibeniku. Te godine zamisli blage uspomene o. Anđeo Miškov da sagradi samostan Anđela Čuvara na Korčuli. Desna ruka i glavni pomagači bili su mu pokojni o. Anđeo Soljan i gosp. Josip Fažinić. Dakako da su ova trojica radili i snovali, a pri toj velikoj zamisli darežljivom rukom potpomogli su ih naši mecene biskupi Josip Strossmayer, Juraj Posilović i Ante Bauer. Taj samostan bio bi matica svih samostana, a ujedno rasadište mladih redovnica. Malo kasnije o. Miškov podigne do samostana zavod za odgoj naših hrvatskih kršćanskih majki.

Pod mudrom upravom prve časne majke Imelde Jurić i sadašnje Anđele Milinković redovnice se iz dana počeše množiti, da ih danas brojimo oko 200.

Jedan dio novog samostana još u gradnji

Razni momenti sa proslave: Svećenstvo i narod dočekuju preuzv. nadbiskupa dra. Stepinca. — Samostanska kapela a privremeno župska crkva. — Časna Majka A. Milinković sa sestrama pri blagoslovu

Dolaskom otaca dominikanaca u Zagreb godine 1927. dođoše i dominikanke i preuzeše njegu staraca i starica u Domu Milosrđa. Danas ih imade u deset kuća a zaposleno ih je do četrdeset sestara u sirotištima, sabiralištima, skloništima, pučkim kuhnjama, njegovanju staraca i starica i slijepaca, a vode i dom za majke i dojenčad.

No još nijesu imale svoga samostana. Sadašnja časna majka Anđela Milinković, od vajkada je o tomu vodila brigu, i samo radila da njezine redovnice budu pod svojim krovom. Da ostvari svoju namisao zamoli dr. Svetozara Rittiga, da joj pokloni zemljište u predjelu svoje župe Trnje. Tu već šest godina blagotvorno vode dominikanke dječje sklonište, kroz koje je prošlo oko 500 sirotinjske djece. Dr. Svetozar Rittig blagohotno se i odazvao. Namah prihvatiše se posla već prošle godine, i eto, pomoću Božjom već u glavnom dogradiše samostan i do njega veliku kapelu. Ona će služiti za župnu crkvu, dok se ne sagradi monumentalna crkva Krista Kralja.

Blagoslov kapele i ustanova župe obavila se najsvečanije. U nedjelju dne 3. srpnja u 10 sati dočekali su na uglu Trnjanske i Bosutske ulice pod slavolukom hrvatskog metropolitu dr. Alojzija Stepinca, župnik sv. Marka dr. Svetozar Rittig, upravitelj nove župe Dragutin Kociper, dr. Marko Klarić, prijor samostana Dominikanaca o. dr. Vinko Kuničić i kominikanke na čelu s časnom majkom Anđelom Milinković i starješicom novog trnjanskog samostana s. Reginaldom Munitić. Kad je bio pozdravljen hrvatski metropolita krenula je povorka, a sudjelovala su mnogobrojna društva Katoličke Akcije sa svojim zastavama, kruničari i kruničarke sa svojom glazbom, te mnoštvo svijeta sa svih strana grada Zagreba.

Pred kapelom održao je najprije novi župnik Dragutin Kociper govor, a za njim prior o. Vinko Kuničić. Prvi prikazuje povijest osnivanja župe, a drugi kaže, da je ovaj samostan nova dominikanska kula. Sestre dominikanke tim ulaze u novi red. U Zagrebu istina ima ih već na deset mjesta, ali jedino ovdje su pod svojim krovom. Osnivaju zavod bl. Hozana Kotorke s djevojačkim sjednjoškolskim konviktom. Još je govorio u ime vjernika g. Đuro Zubak, a tada je hrvatski metropolita obavio blagoslov kapele i služio svetu Misu. Vjernika je bilo toliko, da je tek mali dio mogao ući u kapelu i u predvorje iste. Kod svete Mise pjevalo je hrvatsko pjevačko društvo »Triglav« s Trnja.

Zrno gorušično bačeno po ocu Miškovu naraslo je u jako stablo. I već kroz ove 33 godine mnogobrojne redovnice na granama njezinim nalaze svoje sjedište. Sada, u srcu hrvatskog naroda, u gradu Zagrebu, na novo je bačeno sjeme, pod moćnim zagovorom bl. Hozane Kotorke, naše domorotkinje, naći će prebivalište svoje mnoge sestre, a i mnoge učenice i bezbrojne sirote i sirotice, a i mnogi, koji budu htjeli da prebivaju nad tim jakim granama.

Kao Bog, po zagovoru bl. Hozane, da se to što prije počne i da se to u budućnosti bude uvijek nastavljalo! *M.*

JUTARNJI POHOD

Kad dođe Isus u moju malu dušu,
Radosti novih uvijek meni nosi —
Ko magle guste sve su misli tamne,
I život tajan ko dubine morske
Dok svijetlo s neba dušu ne orosi.

Što dolazi češće više mu se nadam;
Jer kad bježi duh mi u vrtloge smijeha
Da pokupi mnogo zemnih slasti
U samoći vidim da je sve to prazno
Ironija grijeha!

Iza toga srce najpraznije,
Te nemirno tražim izvor što ne sahne.
Svoje ruke pružam prema neizmjernom;
Čekam opet Njega da mi se ukaže
I da moje srce prisustvom prodahne.
Mirodija neba prožela mi biće cijelo.
O, da kroz dah grijeha ja ću proći.
Neozlijeđen proći!
Nosiću kroz blato uvijek ruho bijelo.

FRA MILE ŠESNIĆ.

»Vama dakle časna braćo, neka bude na srcu da se tako plodonosni način moljenja (presv. Krunica) iz dana u dan sve više i više razgranjuje, da kod svih bude u najvišoj cijeni, i da poveća pobožnost sviju. Neka po vama i po onima, koji s vama surađuju u pastvi povjerenoga stada još bolje i jasnije budu rastumačene njezine pobude i koristi Kristovim vjernicima svakoga staleža.«

(Iz enciklike Pija XI o presv. Krunici)

PLESAČICA I NJENA KRUNICA

(Događaj iz vremena francuske revolucije.)

Da budemo odmah na čistu: ne radi se ovdje o plesačici od zanata, već o jednoj jednostavnoj seoskoj djevojci, koja je mnogo, vrlo mnogo plesala i koja je preko plesa sticala dopadljivost ljudi. Mala Katica, sedmo dijete zakupnika Petra Jarrige iz sela Doumis-a kod Mauriac-a u Francuskoj, bijaše zdravo, pametno djevojče, laganih i okretnih nogu. Hitra kao vjeverica letjela je djevojčica po kuhinji i stubama, kad je trebalo pomoći majku u kućnim poslovima. Okretna kao srna skakala je brdom i dolinom za stadima, koja je morala e da nešto zasluži, pasti u okolici Mauriac-a, u službi tuđih ljudi već od svoje devete godine. S djevojčicama i dječacima svojih godina znala bi Katica izvesti mnogu obijesnu šalu i sa svojim vršnjakinjama uz pjesmu i klicanje izvoditi vesele igre. Ali je tada opet znala također ozbiljno reći: »Sada je dosta!« te izvući iz džepa svoju krunicu pa predvoditi zajedničku molitvu s nekakvim samo od sebe razumljivim auktoritetom, tako da su joj se svi bez protivljenja pridružili i zajedno s njome molili, a tada bi s njom otišli da traže najljepše cvijeće i da vjence pletu za ukras Bogorodičine slike u crkvi njihovog sela.

Kad je Katica ponarasla, stupi u Mariac-u u službu, i njezin rad je bio veoma cijenjen, jer je bila za svaki posao sposobna i spremna, uvijek vesela i hitra, a k tome revna i duboko pobožna. A u Mauriac je došla upravo zato, jer je tu bila bliže crkvi i imala je više prilike da udovolji svojoj pobožnosti. Međutim ostala je uvijek ona ista djevojčica, netom bi glazba oglasila ples. I tko ju je tada vidio, jedva da je mogao u njoj prepoznati pobožnu bogomoljku. Ta opreka bijaše tako velika da ju je i ona sama gorko osjećala, te odluči da je ukloni potpunim odricanjem svakog plesnog uživanja. Da očeliči svoju odluku, stupi u Treći Red sv. Dominika. Taj je Red na izabrala iz ljubavi prema presv. Krunici, koju, kako to slike prikazivahu, bl. Djevica bijaše povjerila sv. Dominiku. Trećoredska zajednica nije morala da se stidi svoje nove članice. Katica bijaše napustila svoje mjesto i sa svojom sestrom Antonijetom unajmila jedan mali stan. Antonijeta se je brinula oko kućnoga reda, a Katica je odlazila vani na posao, za koji je bila uvijek tražena. U slobodno vrijeme svoju je skrb i okretnost obraćala bolesnicima i zapuštenim starcima. Napose u blagdanima, kad je plesna glazba odjekivala ulicama, ona je čitave satove provodila dvoreći kojeg bolesnika ili starca i na večer se je radovala, što nije podlegla napasti za plesom.

Ipak jednom zaboravi na svoju odluku. Dne 24. veljače 1786. slavila je starija sestra Katičina, Ivanica, svoju svadbu. Tom je prigodom plesalo, a plesala je i Katica, i to ne samo jednom nego je plesala i plesala kao da se nigda ne će umoriti, sve tamo do bijele zore! Izmorena, pače iscrpljena otide kući, i na putu je spopane žestoka

grižnja savjesti. Preko dana je posvršila svoj posao, a na večer se ušulja u crkvu pred oltar Majke Božje. Dugo je klečala u nijemoj boli, a da nije ni pogled podigla prema poznatoj prilici. Tada joj potekoše suze, i kroz suze prošapta odluku: »Ali sada nigda više! To je bio zadnji ples moga života!« Zrnca krunice klizahu kroz njene od rada hrapave ruke; srce joj se opet ispuni pouzdanjem i ufanjem. Ali to ipak ne bijaše zadnji ples.

Tri godine kasnije bukne velika francuska revolucija. Budu podignuta stratišta. Bila su to stabla slobode. Pravovjerni župnici budu prognani, a Božja služba prestane. I u Mauriacu-u nastane metež. Nije bilo svećenika, nije bilo Božje službe. Ali zato su bila stabla slobode, bila su stratišta. I oko stabla svaku su večer plesali raspušteni momci i djevojke, a dostojanstvena lica morala su se penjati na stratište i svoju glavu podložiti pod sjekiru. S Katicom nasta u to vrijeme velika promjena, jer k tolikoj njenoj zaposlenosti nadođe jedna sasma nova velika djelatnost: ona postade službenicom progonjenih duhovnika. Još od svojih pastirskih dana poznavala je sva brda i dolinesa svim njihovim skrovištima, u kojima se je prognanik mogao sakriti. Ona im je nosila sredstva za život, upozoravala ih je prigodom opasnosti, zvala je k umirućima svećenika, nosila im je novorođenu djecu, da od njih napravi djecu Božju. Omogućivala je zaručnicima sklapanje kršćanske ženidbe. Udesila je u žitnicama i u spremištima sve za služenje sv. Mise i pazila je, da sveta služba ne bude pomućena. Skoro je nevjerojatno koje je sve službe Katica u onim godinama na sebe uzela radi spasavanja duša. Revolucionarci su naslućivali njezino djelovanje i iz poruge su je nazivali: Meneta, to jest opatica, jer je ona sada, da prizna svoju vjeru, javno u ruci nosila krunicu. Policija je na nju vrebala, ali je Katica bila razborita i veselila se, kad joj je uspjelo u nečem je nasamariti. »Što imaš u svojoj pregači?« — upita jednog dana policija Katicu. »Kalež i oltarni kamen« — reče ona s posmijehom. »Želite li vidjeti?« — »Pokaži!« — Ona otvori pregaču. Ugledaše kelj i drugo povrće. Srditi, jer su shvatili da ih Katica drži za bedake, udaljiše se policajci. A Katica smiješeći se otiđe dalje s kaležem i oltarnim kamenom, sakrivenima pod povrćem.

Jedne večeri dođe na trg. Momci i djevojke bili su pri plesu oko jednog stabla slobode. Kad ju opaziše s krunicom u ruci, poviče jedan glas: »Hej, Mineto, dođi zapleši skupa s nama.« Dva momka je zgrabiše i sada ona moraše s njima skakati oko stabla. Sve brže, sve pomamnije vrtilo se je kolo, dok konačno iscrpljeni ne popadoše. Tada ona brzo umakne odatle, izvadi svoju krunicu i kao da gleda prema Majci Božjoj reče smiješeći se: »Majko, to je bila pokora!«

Proces za beatifikaciju pobožne, dne 4. srpnja 1834. umrle Katarine Jarrige, do danas je lijepo već uznapredovao.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Jubilej bosanskih biskupa. Pred kratko vrijeme proslavila su dva naša hrvatska katolička biskupa u Bosni svoje biskupske jubileje, i to banjalučki biskup fra Josip Garić 25-godišnjicu, a vrhbosanski nadbiskup dr. Ivan Šarić 30-godišnjicu biskupskog posvećenja. Njihovi jubileji odjeknuli su svečano i radosno ne samo među katoličkim stadom Bosne ponosne, nego su ti jubileji našli snažnog odjeka u cijelom hrvatskom katoličkom narodu. A to je tako i moralo biti. Jubileji obojice tih biskupa znače mnogo u povijesti katolicizma u Bosni. Biskup naime banjalučki fra Josip Garić tipičan je član onog franjevačkog Reda, koji je kroz toliko stoljeća krvi i robovanja sačuvao Bosnu hrvatstvu i katolicizmu. On ujedno vjerno ide tragom onih bosanskih nadpastira, koji su u teškim danima svomu narodu bili i otac i majka, i savjetnik i tješitelj. A nadbiskup dr. Šarić, postavši najprije saradnik dra Josipa Stadlera, naslijedi ga napokon iza rata na nadbiskupskoj i metropolitskoj stolici vrhbosanskoj. Njegova biskupska djelatnost ne proteže se samo na uže pastoralno područje, nego je on ujedno shvatio potrebu modernih sredstava u spasavanju duša. I sam pjesnički nadahnut, djelovao je dugi niz godina, a i još uvijek djeluje na književnom polju, pokrenuvši ujedno razne časopise i promičući tolika izdanja, tako da je Sarajevo danas postalo jedno lijepo središte katoličkog književnog rada. Da istakne značenje ovih bosanskih jubileja, a da ujedno i sam doprinese uveličanju same proslave, prošlog mjeseca posjetio je biskupe-jubilarce zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac, te je tom prilikom često dolazio u doticaj s katoličkim i hrvatskim pukom Bosne. Dao Bog da ove proslave budu predznak sve bujnijeg ktaoličkog života u Bosni, te da naši jubilarci kroz dugi još niz godina budu svjedoci tog katoličkog napredovanja!

Zagrebački svršeni bogoslovi kod Svetog Oca. Pred kratko vrijeme pod vodstvom kanonika i preuč. profesora dra Josipa Marića pošlo je u Rim nekih 30 mladih svećenika, koji su nedavno završili svoje nauke na zagrebačkom sveučilištu. Oni su bili dne 24. lipnja primljeni u Castel Gandolfu skupa s nekim drugim vjernicima u audijenciju od Svetog Oca. U svom pozdravnom govoru, u kojem je naposе istaknuta veza Hrvata sa Svetom Stolicom, između ostaloga rekli su i ovo: ...»Očuvati i još više oživjeti ovu slavnu tradiciju životne povezanosti hrvatskog naroda sa Svetom Stolicom, čiju će 1300-godišnjicu doskora u najvećoj radosti proslaviti sav hrvatski narod, bit će i nama, mladim hrvatskim svećenicima, u našem djelovanju najveća briga i najugodnija dužnost«. Sveti je Otac posebnu pažnju poklonio ovoj hrvatskoj svećeničkoj skupini, rekavši ovo: ...»Oni su došli sa raznih strana, 35 njih iz Zagreba, iz zemlje, koja je duhovno tako bliza srcu i očinskim brigama, i to razmjerno s potrebama i poteškoćama, na koje nailazi kršćanski život i vjera u toj Zemlji«.

Obraćenje rumunjskog pravoslavnog arhimandrite. Nedavno je prešao na katoličku vjeru arhimandrit čuvenog samostana blizu Jassy-ja (Cetatuia) u Rumunjskoj, Teodozije Boteanu. Svoju redovničku naobrazbu stekao je na gori Atosu. On je napisao i jednu knjigu o samostanskom životu na Atosu. Bio je usto glavni urednik lista »Viatza monachala« (Monaški život). Nekoliko je mjeseci proveo kao gost u benediktanskom samostanu Maria Laach. Sad se nalazi u novicijatu katoličkog istočnog bazilijanskog samostana u Bixadu, u Sedmogradskoj.

Dva nova dekreta za beatifikaciju. Na blagdan Isusova Uzašašća u Castel Gandolfu pročitana su pred Svetim Ocem dva dekreta za beatifikaciju. Najprije je pročitan dekret »Tuto« za beatifikaciju Marije Josipa Rossello, franjevačke trećoredice i osnovateljice Zavoda kćeri Naše Gospe od Milosrđa, a zatim dekret, kojim se priznaju dva čuda učinjena od Boga na zagovor Marije Nedjeljke Mazrorello, osnovateljice zavoda Kćeri Marije Pomoćnice. Kod svečanog čina bile su prisutne članice obiju družba, koje su tom prilikom Svetom Ocu predale svoje poklonstvene adrese. Bilo je tako prisutno nekoliko kardinala i visokih crkvenih službenika, koji vode procese za beatisikaciju.

Vjerske prilike u Njemačkoj Austriji pod novim režimom. Otkad je Hitler prisajedinio Austriju Njemačkoj, nastali su tamo za katolike teški dan.i Dosta je samo nekoliko sličica zabilježiti, da se upozna duh, koji se tamo sada hoće da provede. U Salzburgu su dosad n. pr. postojali samo katolički zavodi za djevojčice, vođeni od sestara redovnica. »Liga nacističkih učitelja« organizira sada tamo ženski odgojni zavod, koji mora da garantira za »isključivo nacionalsocijalističku odgoju«. U Beču je postojala »Christliche Press-Zentrale« koja je ujedno bila centrala za štampu Austrijske Katoličke Akcije. Ona je međutim ovih dana likvidirana po nalogu državne vlasti. Nacionalsocialistički dnevnik »Völkicher Beobachter« najavljuje, da je ravnateljica »Žutih sestara« u Aschaffenburgu, primila naređenje, da organizira u Austriji nacističke bolničke asistentice, koje će imati da zamijene katoličke časne sestre u svim bolnicama i ustanovama socijalne i zdravstvene pomoći.

Borba engleskih katolika protiv kongresa bezbožnika. Pred koje vrijeme društvo Catholic Truth Society, Katoličko Društvo Istine, u Londonu svoju godišnju skupštinu. Predsjedao je kardinal Hinsley, nadbiskup mestminsterski. Kardinal je dao izjavu, u kojoj je ustao protiv bezbožničkog kongresa, što su ga komunisti htjeli održati u mjesecu rujnu u Londonu. Kardinal je govorio o društvenom neredu, ako bi se u Engleskoj razvila inicijativa Moskve. »Moskva — rekao je govornik — veli, da se radi o kongresu slobodnih mislilaca, dok je to uistinu kongres bezbožnika. Ako naša vlada ne bude slijedila primjer Belgije i zapriječila kongres, neka bude barem informirana o opasnosti i neka znade da će se morati braniti«.

Urednik »L'Osservatore Romano« o prilikama u Čehoslovačkoj. Poslije završetka budimpeštanskog kongresa otišao je glavni urednik vatikanskog dnevnika »L'Osservatore Romano« grof Della Torre u Čehoslovačku, da tamo prouči tešku situaciju, koja je nastala uslijed pokreta Sudetskih Nijemaca. U Pragu je ostao tjedan dana i konferirao s nekiim ličnostima praške javnosti. Odlazeći iz Praga dao je novinarima ovu izjavu: »Dobili ste novog prijatelja, i zato mislim, da nisam posljednji puta u Pragu. Spoznao sam u Čehoslovačkoj zemlju mira i radinosti, koja ima svoj posebni kršćanski izriek. O tom da je vaša država boljševizirana, nisam ništa opazio. Nasuprot vidio sam nešto, što nijesam opazio ni u jednoj državi svijeta. Vidio sam socijalne demokrate, koji su išli u crvenim košuljama u crkvu, kad su slavili šezdesetgodišnjicu stranke.«

Hodočašća u Fatimu. Svetište Majke Božje presv. Krunice u Fatimi kroz ovih 20 godina otkad se je tu ukazala bl. Djevica sve više postaje nacionalno portugalsko svetište. Nedavno se je tamo našlo 500.000 vjernika, predvođenih od svojih biskupa i svećenika. Oni su došli da bl. Djevici izraze zahvalnost cijelog jednog naroda, u kojemu je sačuvan mir, usprkos nastojanja s nekih strana da se i tamo unese prevrat.

Poljski trgovci kod Majke Božje u Čestonhovi. Deset hiljada poljskih trgovaca hodočastilo je k Majci Božjoj u Čestonhovi, da tu pred nogama Kraljice Poljske prikažu svoje molitve i dokaz svoga poštovanja i svoje ljubavi. To je jedan dokaz više koliko je u svim slojevima poljskog naroda ukorijenjeno štovanje prema Majci Božjoj Čestonhovskoj.

Blagdan sv. Tome Akvinskog školski praznik u Španjolskoj. Ministar prosvjete u odredbi govori među ostalim: »Mi smo vječna načela katoličke vjere uzeli za temelj našeg oslobodilačkog pokreta. Zato nam je i stalo da u srcima mladeži svih škola uzdržimo budnom uspomenu na ono čudovište mudrosti i uzor svetosti, koji je na usponu srednjeg vijeka zavrijedio slavni naslov »Anđela škole«, a svojim znanstvenim sistemom, što je s punim pravom nazvan »vječnom filozofijom«, stekao neprolaznu slavu.

Položaj katoličke univerze u Lublinu. Katolička univerza u Lublinu dobila je u 20. godišnjici svoga postajanja sva prava državnih akademskih škola. Osnovana je ovlašću Svete Stolice od 25. III. 1920. s bogoslovskim i crkvenopravnim fakultetom. Odnos nove univerze prema državi bio je neuređen sve do god. 1928., kad je rektoru dru J. Kruzinskomu uspjelo steći potvrdu statuta sa strane države. Konačno je ove godine primljen u Senatu i u saboru prijedlog ministra W. Swientoslawskoga, da se katoličkoj univerzi u Lublinu dade puno pravo akademskih škola poljskih.

Proslava sv. Ivanice Arške u Francuskoj. Mnogim liberalcima u Francuskoj smeta katoličko obilježje svetkovanja velike francuske narodne junakinje, Ivanice Arške. Zato su nekoji i htjeli da ovogodišnju proslavu navrnu na svoje liberalističke vode. Svetkovina sv. Ivanice imala je i ove godine vjersko obilježje. Napose su bile velike svečanosti u Parizu i Orleansu.

Mons. dr. Tihomer Tóth posvećen za biskupa. Čuveni mađarski propovjednik i pisac dr. Tihomer Tóth bio je na blagdan sv. Petra i Pavla u Vesprimu posvećen za biskupa. Od Svete je Stolice naime imenovan koadjutorom vesprimskog biskupa. Biskupsko je posvećenje obavio mađarski primas i kardinal mons. Justinijan Serédi. Novoposvećeni biskup-koadjutor nosit će naslov biskupa od Olbije.

Litva slavi pet i po stoljeća svoga katolicizma. Na veoma je svečan način bila proslavljena petstopedeseta godišnjica što je litavski narod primio katoličku vjeru. U tu svrhu bile su koncem mjeseca svibnja priređene u glavnom gradu Kaunasu velike svečanosti. U prepunoj katedrali u prisutnosti predsjednika republike i drugih odličnika odslužio je svečani pontifikal metropolita Josip Koredas. Poslije podne je održana svečana komemoracija, na kojoj je pročitan papin telegram, a zatim je govorio predsjednik republike A. Smetone i nadbiskup metropolita. Jedan i drugi govorili su o dobrima, koja je katolicizam iskazao letonskom narodu. »Katolička je vjera — rekao je predsjednik republike — sačuvala litavski narod. Ona ga je spasila od rusificiranja«.

ZA NARUČITELJE KALENDARA GOSPINE KRUNICE 1939.

Iako kalendar sad izlazi iz štampe, to ipak jer je mnoštvo onih, kojima će se otposlati, molimo da se svaki s dobrotom ustrpi sa nekoliko dana, te će ga nefaljeno dobiti po rasporedu narudžbe.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

DRUGO HRVATSKO KRUNIČARSKO HODOČAŠĆE PREKO PARIZA U LURD I RIM

od 30. rujna do 14. listopada 1938.

Ovogodišnje kruničarsko hodočašće mora da ispuni želje svakoga onoga koji mu se pridruži bilo iz kojih razloga. Ono je udešeno za učena i neuka. Tri glavne točke hodočašća privlače cijeli kulturni i katolički svijet. Program hodočašća pruža svakome divnu priliku da u roku od samih 15 dana obogati svoju kulturu i ojači svoju vjeru. Svoju kulturu svaki će obogatiti, jer će se na putovanju zaustaviti u svim većim i znamenitijim gradovima, koji se nalaze na putu u Lurd i natrag, a u samom Parizu će se zaustaviti tri puna dana. Tu će se diviti svim onim remek-djelima umjetnosti i ljepote, koji se samo u Parizu nalaze. Pobožni hodočasnici koji žele, moći će posjetiti i veliku dobročiniteljicu modernog doba sv. Tereziju od Malenog Isusa i pomoliti se na njezinom grobu. U Lurdu pak ojačati će svoju vjeru kada vide ono što se tamo događa te će uskliknuti sa patrijarhom Jakovom: »Ovo je doista sveto mjesto« i moliti će Isusa sa sv. Petrom veleći: »Gospode, ojači mi vjeru«. Treća točka hodočašća jest Rim. Onaj Rim, koji privlači sav katolički i intelektualni svijet. Onaj Rim, koji nam pokazuje propast poganstva i pobjedu kršćanstva. Onaj Rim, koji osvaja sve koji ga jednom vide. Svi kojima je moguće neka iskoriste prigodu i neka se pridruže ovom hodočašću da obogate svoju kulturu i ojačaju svoju vjeru.

Svi koji ozbiljno reflektiraju neka se na vrijeme prijave na

Vodstvo hrvatskog kruničarskog hodočašća u Lurd
Zagreb — Maksimir, Kažotić trg 4.

PRVI DOPRINOSI ZA NOVU ZLATNU KRUNICU MAJKE BOŽJE BISTRIČKE.

U zadnjem broju našeg glasnika javili smo kako se u redovima naših kruničara i kruničarskih prijatelja ozbiljno pomišlja kako bi se započelo ponovno sabirna akcija za nabavu i poklon Zlatne Krunice Majci Božjoj Bistričkoj. Ta pomisao poprima već zrelu odluku, jer su se već počeli javljati prvi doprinosnici, koji poklanjaju svoje plemenite darove u tu svrhu. U ovom broju glasnika počinjemo objelodanjivanjem darovatelji i njihovih doprinosa, sigurni da će se mnoštvo drugih štovatelja Majke Božje Bistričke povesti za njihovim primjerom. Nadamo se, da ćemo do naše Zlatne Krunice moći doći prije velikog zagrebačkog hodočašća Majci Božjoj Bistričkoj na godinu tako da je onda uzmognemo svečano Majci Božjoj pokloniti. Prvi darovi stigli su u novcu, ali mogu se poklanjati i u zlatu i u srebru.

Mirko Gavez, savjetnik	**Din 50.—**
Anđelko Gavez	**„ 50.—**
Dr. Josip Jedlowski	**„ 10.—**

(Nastavak slijedi).

GODIŠNJI DOPRINOSI ZA SREDIŠNJICU KRUNIČARSKIH DRUŠTAVA U ZAGREBU.

Gospojinsko kruničarsko društvo — Zagreb, Maksimir	**Din 20.—**
Muževno kruničarsko društvo — Zagreb, Maksimir	**„ 20.—**
Kruničarsko društvo đaka — Zagreb, Maksimir	**„ 20.—**
Kruničarsko društvo učenica — Zagreb, Maksimir	**„ 20.—**

(Nastavak slijedi).

Mole se uprave svih naših kruničarskih bratovština da izvole što prije otposlati svoj godišnji doprinos u iznosu od najmanje Din 20.—.

SREDIŠNJE KRUNIČARSKO VODSTVO
Zagreb, Kažotićev trg 4.

NAŠI DOPISI

DESINIĆ. — Duhovne vježbe za žene i Bratovština presv. Krunice. Odavna smo željele mi žene Katoličke Akcije da obavimo duhovne vježbe. Zamolile smo našeg dobrog i vrijednog župnika Vinka Komeričkoga da bi nam pozvao propovjednika. On je našim željama udovoljio, te odredio vrijeme od 1. do 4. svibnja, a pozvao je časnog oca Luju Matijacu.

Časni otac govorio nam je četiri put dnevno, a mi smo gutale njegove riječi. Najviše nam je govorio o grijehu, koji vrijeđa dobrotu Božju i vodi u propast vremenitu i vječnu. I tu nesreću pokazao nam je, kad nam je govorio o nesrećama, koje grijeh čini po svijetu, a napokon u paklu. Nama majkama je stoga doviknuo, da kletvom i zlim primjerom ne upropašćujemo djecu svoju na ovom i na drugom svijetu. Još nam je časni otac pokazao ljepote raja na zemlji, a osobito one u vječnosti, za to da sve trpimo nevolje na ovom svijetu, jer da njima kupujemo vječni život. Da svladamo svoje neprijatelje govorio nam je o svetoj Pričesti i da ćemo tu naći jakosti. Drugo sredstvo jest sveta molitva, a osobito molitva sv. Krunice. Mi smo i dosada molile, ali sada ćemo dobivati i proštenja, jer smo se sve upisale u tu lijepu bratovštinu. Tristo Katoličkih žena najprije zahvaljuju Bogu pa vele časnom župniku, a onda i velečasnom Ocu Luji Matijacu, koji je pokazao put života vječnoga.

Predsjednica KA.

Članice Katoličke Akcije iz Desinića prigodom duhovnih vježba

FERIČANCI. — Kruničarsko društvo. Društvo je osnovano 1888. još i danas ima živućih članova, koji su se učlanili još pri osnutku društva. Društvo je osnovao, sada pokojni župnik Nikola Mikić. Članica u društvu ima 150. Redovno svake prve nedjelje i prvoga petka u mjesecu obavljamo svoju crkvenu dužnost, a obično te nedjelje imamo i sastanak s predavanjem.

Od glavne skupštine 23. VI. 1935. redovno vodimo sve knjige društvu te zapisnike sastanaka, sjednica i skupština. Od predavanja od toga doba bilo je govora na sastancima: O bitnosti i cilju crkvenih društava, O sakramentu krštenja, O zaslugama sv. Dominika, O sakramentu pokore, O životu sv. Dominika, O misijama, O životu sv. Pavla pustinjaka, O korizmi, O majci, O zaštitniku sv. Krunice, O Mariji Magdaleni i sv. Ani, Sastav sv. Rozarja, O sv. Tereziji maloj i velikoj, O zlu bijele kuge, O životu sv. Katarine, O uzgoju djece, O pepelnici i postu, O zaštiti sv. Josipa, O našašću sv. Križa, O Papi, O novom Kruničarskom pravilniku, O odnosu naših nadbiskupa i Kruničarstva, O kruničarskom hodočašću. Predavanja su održali velč. gg. Nikola Mikić, Branko Birt, Josip Grurić, Martin Lakač, te odbornice Marija Kozmar i Marija Fanta.

Sada su u odboru: Predsjednica Marija Kozmar, zamjenica Cela Blagajae, blagajnica Marija Fanta, dužnost tajnice vrši predsjednica.

Društvo je rado prisustvovalo na procesijama mjesnim, sprovodima, te procesijama u Voćin, Našice, Crkvare. Najljepši dan toga društva bila je posveta lijepoga barjaka na dan sv. potvrde 30. VIII. 1936., a koju je posvetu obavio Preuzvišeni nadbiskup Dr. A. Stepinac, a kumovala nezaboravna bivša učiteljica feričanačka Marija Bach.

Marija Kozmar, predsjednica.

REKA GORNJA. — Župa Plješivica. Iz života Bratovštine. U nedjelju dne 8. svibnja 1938. kako sam čitao u glasniku Gospine Krunice da je taj dan posvečen i proslavljen kruničarski dan, pak stoga sam ja kao ravnatelj muške kite u Gornjoj Reki sazvao svu braču kruničare i kruničarke na jedan mali i prvi naš sastanak koji smo i obavili u našoj kapelici sv. Urbana u Gornjoj Reki. Na tom našem sastanku pozdravio sam naše kruničare i kruničarke i sve druge štovatelje presvete Krunice diljem cijele naše domovine. Taj je sastanak od velike važnosti za naše štovatelje jer se time odmah prikupljа sve više članova. Dalje smo se dogovarali o napredku našeg društva, kako se ima svaki vladati i naložene dužnosti obavljati na čast i slavu Kraljici presv. Krunice, a nama svima na spas duša. Ovo društvo smo složili po prvi put 31. ožujka 1036. god. te sada broji do danas 105 članova. U nadi smo da će se skoro povećati broj onih, koji će se okupljati pod barjakom presv. Krunice, koji je prošle godine na 28. svibnja u našoj župnoj crkvi sv. Jurja na Plešivici blagoslovljen po našem velečasnom župniku Janku Cepancu. U župnu crkvu smo krenuli iz naše kapele sv. Urbana u Gornjoj Reki te sa lijepom procesijom, molitvama i pobožnim pjevanjem crkvenih pjesama, uz pratnju veleč. prebendara Janka Majerovića. Nadalje sam čitao u glasniku presv. Krunice što ga dobivam preko župnog ureda za pripomoć gradnje svetišta Kraljice Presvete Krunice u kom sam se preporučio našem društvu da svaki daruje po mogućnosti, te su darovali prisutni svaki po nešto, a u nadi sam da će se jošte moći što sabrati.

Izabrali smo među nama i odbor za Gornju Reku i to: Stjepan Balija, predsjednik i kruničar, Vjekoslav Šeperić, kruničar, revnitelj i odbornik, Vjekoslav Jagunić, kruničar i odbornik, Ljubica Jagunić, revniteljica i odbornica, Dragica Rihelj, također revniteljica i odbornica, Vjekoslava Piškurić, revniteljica i odbornica za Dolnju Reku, Agata Petek, revniteljica i odbornica za Vranov Dol.

Pri svršetku sastanka zajednički smo se pomolili pred našim oltarom sv. Urbana, na čast Majci Božjoj Presvete Krunice koja nas neka prati stazom vječnoga spasa. **Vjekoslav Šeperić, revnitelj, odbornik i barjaktar.**

NAŠI POKOJNICI

† Vjekoslav Potočnjak

Na dan Srca Isusova 26. lipnja o. g. ugrabila je smrt iz naše sredine jedno skromno, ali veselo srce, jednu dušu koja je živjela zapuštena, sama, koja je znak svakom čovjeku, koji je imao i malo osjećaja za ono što je dobro i plemenito, ucijepiti u dušu ljubav prema vjeri otaca svojih i ljubav prema bližnjemu svome.

Ta duša, to srce našeg popa Vicka — svećenika Kristove ljubavi i skromnosti — bilo je svojim dragim župljanima i mnogim drugim divnim primjerom skromnosti, nesebične i požrtvovne ljubavi i savjetnikom u borbi za život i kruh svoj svakdanji, i za postignuće konačne slave. Uvijek je potsticao svoje župljane, kojima je vrlo omilio, na poštenje, tu veliku krepost, koju kao da današnje čovječanstvo, a napose oni na vodećim mjestima, ne poznaju i neće da je poznaju, ni da čuju vapaje u neposrednoj blizini, koji mole komad suhog kruha ili koji neznatni darak, a oni — grabe i ne štede milione... Zatomljuju glas u svojem srcu, koji veli: Ta ja ne pitam milion, ni sto, već pola dinara daj mi... — Naš pokojni pop Vicko nije bio takav; on je dao od onog malog što je imao, pa ma i ostao gladan. On je bio čovjek srca, kako je dobro rekao u svom oprosnom govoru vlč. Blažina na njegovu pogrebu.

Čvrsto stojeći na braniku vjere naše on je svagdje; i u crkvi i u društvu branio sve ono što je svakom katoliku sveto. A da je u tom i uspio mogu da nam posvjedoče one suze, ona plačuća srca i oni uzdisaji koji se kod njegovog posljednjeg ulaza u hram Gospodnji vinuli pred prijestolje tvorca Svemogućega da primi duh izmučenog starca, našeg popa Vicka.

Pune 32 godine on je radio u svojoj župi i klonuo je na blagdan Srca Isusova u veče; zadnji kucaj večernjeg zvona pozdravljajući Mariju, kojoj se je pokojnik rado molio, u prvom redu molitvom presv. Krunice, odnio je pred prijatelja Svemogućega duh njegov i zadnji kucaj srca njegova: Sad mi sviće doba novo, pomozi mi Srce Isusovo!

I svanulo mu novo doba, novo Sunce, čija se svijetlost nikad ne gasi, čiji sjaj nikad ne potamni. — A mi još čekamo i živimo u nadi da Gospod i za nas koje mjesto ima, onaj Gospod, Bog živi, koji iskrena i topla srca rado k sebi prima... Ti nas, dušo Kristova svećenika, ne zapusti ni sada, jer evo mrak sve crniji i strašniji pada... Sjeti se nas, i moli vječni Život, Istinu i Put, ako sve drugo izgubimo, da nam bar ostane u srcu nada...

Počivaj mirno barem sada, oče, kad ovdje počivat nij' bilo moguće. — Kamen hrvatskog krša nek ti ne bude prekrut i težak, a mi ćemo Hrv. Kruničari, čiji si ti bio duhovnik, kititi grob tvoj lovor-vjencima.

Pokoj vječni duši našeg dobrog popa Vicka! **Iv-anko.**

KALENDAR GOSPINE KRUNICE ZA G. 1939.

Za kratko vrijeme izaći će iz štampe Kalendar Gospine Krunice za g. 1939. (šesto godište). Poznata je činjenica, da je ovaj naš kalendar dosada dosegao visinu jednog od vrlo odličnih mjesta na području hrvatske katoličke kalendarske literature, a da ne spominjemo njegovu zaista prvorazrednu i otmjenu formu.

Cijena kalendaru ostaje i dalje ista t. j. samo 10 dinara za svaki komad i po mogućnosti 1 dinar za poštarinu. Povjerenici za svakih 10 raspačanih komada dobivaju 1 kalendar na dar. Za jedan tako bogati i vrsno uređeni kalendar s najraznovrsnijim štivom i krasnim ilustracijama nije to kakva znatna svota. A ako baš ne bi svatko bio u stanju da ga nabavi, onda neka se slože dvoje ili troje, pa eto k njima kalendara!

Ovom prigodom molimo već unaprijed sve one, koji naruče i dobiju naš kalendar, da se odmah riješe svoga duga, t. j. svoje pretplate, pa su bez brige i oni i mi, koji moramo muku mučiti kako ćemo poravnati svoje račune s tiskarom, ako nam se ne šalje što prije i uredno ono što se duguje. Nažalost ima još takvih, koji nisu poslali dužnu pretplatu za prošlu (1938.) godinu. Molimo malo više savjesnosti, pa neće biti neurednosti! Ko ne misli na primanje kalendara, ako ga već dobije i zadrži, nego ga izvoli platiti ili odmah povratiti, a ne na koncu godine slati ga natrag svega zamazana sa »vraćeno« a n e p l a ć e n o!

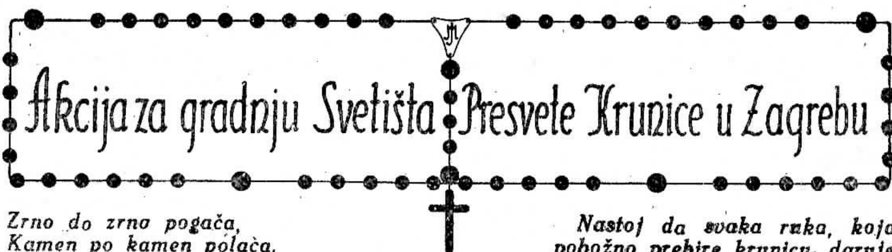
Dobre i plemenite osobe imućnijeg stanja rado će pridodati pa makar i manju pripomoć u korist našeg kalendara. Već unaprijed im od srca kažemo: Bog platio!

Vi koji ste kruničari i kruničarke, a ima vas preko 100.000 u hrvatskoj domovini, vidjet ćemo kakvi ćete se pokazati sad na djelu! Kad bi vas samo dolovica pretplatila se na svoj kruničarski kalendar, koliko dobra od toga! Koliko zasluge u promicanju blagodati Marijine Krunice! Koliko nagrade kod Boga u širenju zdrave hrvatske kat. štampe! Očekujemo vas!

Narudžbe na adresu:

UPRAVA KALENDARA GOSPINE KRUNICE
Zagreb — Maksimir Kažotićev trg 4.

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen palača.

Nar. poslovica

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

KRUNIČARSKIM REVNITELJIMA I POVJERENICIMA GOSPINE

Vi plemenite i svete osobe, koje revnujete za svetu i uzvišenu stvar i koje nastojite svojom revnošću da nađete što više onih plemenitih duša, koji bi žrtvovali svoj obol za Svetište, koje se ima podignuti na čast Kraljice presv. Krunice u Zagrebu, podvostručite svoje sile da što prije vidimo ostvarenu našu želju i da se što prije možemo moliti u Kruničarskom Svetištu.

»Kruničarsko Svetište« prvo u našoj hrvatskoj domovini mora biti što prije sagrađeno. Svaki pobožni vjernik, koji svojim prstima prebire zrnca svete krunice treba da doprinese svoj dar za podignuće dostojnog i veličanstvenog hrama na čast Kraljice presv. Krunice. Kruničarski revnitelj ili povjerenik Gospine Krunice neka posjeti svoje znance i prijatelje i neka nastoji i njih oduševiti za ovako uzvišenu i plemenitu stvar.

Mnogi se interesiraju kada ćemo početi sa gradnjom »Kruničarskog Svetišta« i kad ćemo mi imati sreću da se molimo u tom svetištu. Pitaju pače koliko će stajati pojedini oltari, koliko pojedni prozori, koliko pak stupovi i slično, jer bi oni željeli darovati za jedan oltar, jedan prozor, stup ili slično. Na sve ove lijepe i utješne upite mi ne možemo još ništa pozitivno odgovoriti već samo im odgovaramo: »Molimo dragog Boga da što prije bude, a mi svojim nastojanjem i zauzetnošću poradimo da to bude u najskorije vrijeme«.

DAROVI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU.

Vjekoslava Marija Starčić um. učiteljica, u ime svoje i svoje pokojne rodbine Ane Bedenković, Tome Farkaš, Katice Kestz, sav rod i rodbinu Starčić 200 Din.

Napose su darovali za gradnju svetišta: Pavošević 40 Din, Marija Mimić 30 Din, Jelka Prpić 30 Din, Božica Dabović 25 Din, Domitrović Juraj 20 Din, Magda Vlahović 5 Din, Ankica Novak 15 Din, Maturantica N. N. 10 Din, Matilda Kurelac 10 Din, Franciska Prebežić 10 Din, Antuna Fröhlich 10 Din, Ivana Novak 10 Din, Marija Skalko 6 Din, Bosiljka Boncelj 5 Din, Marija Sedlar 20 Din i Antuna Frölich 10 Din.

Sakupili su za gradnju svetišta: Škrinjar Maks 15 Din, Ema Nikolić 126 Din, Ante Belešić 270 Din. Njemu su dali: Dr. Alojzije Stepinac 100 Din, Dr. Milan Beluhan 20 Din, Braća Novaković 40 Din, Mila Hangi 20 Din, Marija Brebić 20 Din, Terezija Bratoljić 20 Din, Zora Belešić 10 Din, Ana Padjen 10 Din, Katarina Matijević 10 Din, Božica Rožman 10 Din i Matej Vitković 10 Din.

Kruničarski ravnatelj Vjekoslav Šeperić sakupio je 48 Din. Njemu su dali: Vjekoslav Šeperić 5 Din, Josipa Šeperić 5 Din, Stjepan Fresl 5 Din, Dragutin Rihelj 5 Din, Ljubica Celić 5 Din, Janko Čeh 2 Din, Bara Novosel 2 Din, Stjepan Balija 2 Din, Vjekoslava Balija 2 Din, Jaga Šeperić 2 Din, Bara Šeperić 2 Din, Ljubica Šeperić 2 Din, Dragutin Šeperić 1 Din, Apolonija Šeperić 1 Din, Vjekoslava Šeperić 1 Din, Pavica Čeh 1 Din, Dragica Čeh 1 Din, Vladimir Popović 1 Din, Bara Horvat 1 Din, Pavica Rihelj 1 Din, Barica Rihelj 1 Din.

Vjekoslav Jagunić, kruničarski ravnatelj, sakupio je 18 Din. Njemu su dali: Vjekoslav Jagunić 3 Din, Franjo Jagunić 2 Din, Petek Jaga 4 Din, Čeh Dragica st. 2 Din, Jagunić Veronika 1 Din, Čeh Milka 1 Din, Čeh Danica 1 Din, Čeh Marica 1 Din, Čeh Pavlinka 1 Din, Čeh Jurica 1 Din, Pavlešić Lojza 1 Din.

U crkvi u škrabici sakupljeno je do konca lipnja 525 Din.

Da počaste uspomenu pok. O. Metoda Mirića, dominikanca, za gradnju svetišta poklonili su: Kruničarska društva u Maksimiru 100 Din, Obitelj Škrabljin 50 Din i Ivan Znidaršić 30 Din.

*

Svim plemenitim darovateljima najljepša hvala i od Nebeske Majke obilna plata.

*

Ako još nijesi darovao svoj prinos za podizanje hrama Kraljice presv. Krunice učini to što prije te da i ti budeš ubrojen među dobročinitelje Njezina hrama!

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.